

monstro det samme ikke gælde den ærede Finansminister? Jeg lader nu Doktrinerne ligge; det er ganske vist, at saa længe vi befinde os paa Doktrinerens Omraade, have vi ingen Udsigt til at naa et Resultat. Praktisk Politik og Doktriner have saa overmaade lidt med hinanden at gøre. Jeg vil bede den ærede Finansminister lægge sig det paa Hjerte (Finansministeren [Strup]: S. lige Maade). Det har jeg gjort!

Jeg kommer dernæst til at omtale Meltolden med et Par Ord. Den ærede Finansminister erklærede, at han var villig til at lade Forslaget om Told paa grovmalet Rug falde; han mente, at det var ganske ligegyldigt, enten den stod der eller ikke, og som Motivering derfor angav den ærede Minister, at det var ikke Genstand for nogen tyff Eksportpræmie. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om dette er rigtigt. Jeg har ikke i Øjeblikket haft Lejlighed til at undersøge den tyffe Lovgivning i saa Henseende, men det er blevet mig sagt, at det ikke forholder sig saaledes, og at de Vilkaar, der stabe en rundelig Præmie for Hvedemel, ogsaa ere til Stede for Rugmel i Tyskland. Jeg skal ikke derom have nogen bestemt Opfattelse, men den ærede Minister og andre ville dog lægge Mærke til, at det Forhold, at der mulig ikke er nogen Eksportpræmie fra tyff Side paa Rugmel, kan ganske vist føre til, at der ikke er noget Motiv for en Bestyttelsestold her hjemme, men det kan under ingen Omstændigheder være et Argument for, at en Bestyttelsestold her hjemme vilde være ligegyldig eller uden Indflydelse paa Prisen. Det kan umuligt forholde sig saa. Jeg har gjort opmærksom paa, og jeg tror, det vil holde Stik, at Rugmel er i Reglen Genstand for Overstudindsførelse her i Landet, og medens det vistnok i Øjeblikket vil være i høj Grad tvivlsomt eller endogaa lidet sandsynligt, at en Told paa Hvedemel i Øjeblikket vil komme til at virke som en Forhøjelse af Melprisen herhjemme, tvivler jeg ganske vist ikke noget Øjeblik om, at en forhøjet Told paa Rugmel vil komme til at virke som en Forhøjelse af Prisen derpaa og derved igennem jelsfølgelig paa Prisen af Brødet. Jeg forstaa altsaa egentlig ikke den Tankegang, som den højtærede Finansminister

gjorde gældende, at denne Told skulde være ligegyldig, og at det betød intet, om den stod i Loven eller ikke. Men, som sagt, dette Stridsspørgsmaal er jo ude af Væden, naar den højtærede Finansminister paa Forhaand frasalder Tolden paa Rugmel. Men saa vil jeg henstille til den højtærede Finansminister ogsaa at lade Sigtemæl nyde den samme Begunstigelse, thi jeg ser egentlig ikke ret, hvorfor man skulde være villig til at fordyre Prisen paa Sigtebrød, medens man erkender, at den ikke bør fordyres paa Rugbrød. Der var en Bemærkning af den højtærede Finansminister til Gunst for Meltolden, som jeg heller ikke kan lade være uimodsiget. Han gjorde nemlig gældende, at det, man her søgte om for Mælet til Bestyttelse for den danske Mølleindustri, ikke var andet end det, der finder Sted nu lige over for Sukkeret. Denne Ytring af den højtærede Minister forbavsede mig i høj Grad. Da vi vedtog Loven af 1873 om den indenlandske Roesukkerafgift, gif man til den under den Forudsætning, at man vilde ligefilde Kolonialsukkeret med det indenlandske Roesukker og ikke tilstede nogen som helst Begunstigelse for det sidste. Man kom da efter udførlige Beregninger til det Resultat, at naar de skulde jævnstilles, saa skulde de beskyttes efter deres Raffineringsværdi, altsaa efter, hvad der i Virkeligheden kunde udbringes af den ene eller den anden Slags Sukker, og man maatte da straks indrømme Roesukkeret en Begunstigelse af 4 pCt. mindre Afgift end den tilsvarende Toldafgift for Kolonialsukker. Man var imidlertid ganske paa det rene med, at disse 4 pCt. ingen Bestyttelse eller Begunstigelse indeholdt for det indenlandske Sukker. Der gif saa nogle Aar — det var i 1873, vi vedtog Loven om Bestatning af indenlandsk Roesukker — og Erfaringen, mente man, havde da oplyst, at de Beregninger, man havde støttet Loven af 1873 paa, ikke vare rigtige, at alle disse saakaldte Kølnerprober om Raffineringsværdien af de forskellige Sukkerarter ikke mere holdt Stik, og at man, ved Bestatning ifølge Loven af 1873 kom til at beskaffe indenlandsk Roesukker højere end det udenlandske Kolonialsukker. Da blev vi i 1877 enige om her i Rigsdagen at give en lille Tillægslov til den oprindelige Sukkerlov, hvorved Skat-